

Kongen, at „ved at overskue Rangfølgen mellem Embedsmænd og karakteriserede Personer i de kongelige Stater, saaledes som denne til forskjellige Tider er bleven ordnet, har Kongen fundet den mindre passende, saavel til Embedsmænds og Rangspersoners nuværende indbyrdes Forhold, som til vor Tidsalvers Aand.“ Den var altsaa mindre passende til „Tidsalverens Aand“ i 1808, og nu skrive vi 1872! Derfor maa man, hedder det fremdeles, være betenkt paa en ny og til sit Diemed svarende almindelig Anordning om Rang og Titler, desaaarsag han har befaleet nogle af hans Embedsmænd at sammentræde i en Kommission, for dertil at affatte Udkast efter de dem meddelte Forskrifter“. Men da denne Kommission kunde være nogen Tid om sit Arbejde, gav Kongen strax i den samme Beskjendtgjørelse af 12te August 1808 en Ordning af de to første Klasser i Rangen, som vare de vigtigste af alle. Nu ved jeg ikke rettere, end at denne Kommission fra 1808 sidder endnu. Det har i alt Fald ikke været mig muligt at finde nogen Bestemmelse om, at den er hævet. Det kunde jo altsaa være, at der endnu fandtes en eller anden Nestor, som endnu levede fra den Tid, og som sad med dette Hverv fra 1808 endnu uopfyldt, og her vilde der være en rig Skat af Erfaring at indhøste for Ministeriet i det vanskelige Arbejde, det har for. I de citerede Anordninger have vi altsaa de Hovedelementer, som i Forening have dannet den nu bestaaende Rangforordning, og det er i denne Rangforordning, at Ministeriet har anset det for passende at indlemme visse af Statens høieste Embedsmænd, nemlig de øverste Bestyrere under Ministerierne og Departementerne, Høiesterets Justitiarius og Tilforordnede og Direktørerne for de militære Ministerier. Dem har man nu puttet ind i dette gamle, ormstufne Stykke, og man har derved gjort sig skyldig i det, som Skriften saa bestemt fraraader, at sætte en ny Lap paa et gammelt Klædebon og at komme ny Vin paa en meget, meget gammel Læderflaske. Dette synes dog at være saa uhenigtsmæssigt, som Noget kan være. Det er to Forhold, hvori Rang maa antages at have nogen virkelig praktisk Betyd-

ning. Det ene er Alt, hvad der vedrører Hoffet, og det andet de særlige Begunstigelses, som med Hensyn til visse Stiftelser og Klostre ere tillagte Adelige og de lige med Adelen Privilegerede, hvilke jo igjen indbefatte visse Klasser af Rangforordningen. Det første Forhold, Alt hvad der vedrører Hoffet, ligger fuldstændig udenfor vor Sære, og jeg kan ikke Andet end paa det Aller varmeste ønske, at enhver Ordning, som maatte blive truffen i Form af Hofreglement, maa blive holdt saa langt som muligt borte fra den Rangfølge, som Staten maatte finde det henfigtsmæssigt at etablere imellem sine Embedsmænd. Hvorledes hans Majestæt bestemmer Modtagelsen ved sit Hof, i hvilken Orden de Forskjellige, han indbyder til sig, skulle følge, det er Noget, som aldeles ikke vedkommer os. Det er en Sag, som Overhofmarskallen maa se at klare paa den Maade og med den dybe Indsigt, som han medbringer til et saa vigtigt og vanskeligt Spørgsmaal, og der er ikke den fjerneste Grund til at frygte, at der i saa Henseende skulde ske nogen Feiltagelse eller Forsømmelse, eller at særlig Rigsdagens Medlemmer skulde lide nogen Tilfidsfættelse, thi uagtet og til Trods for Rangforordningen maa det jo erkjendes, at hvor Tælligheden dertil har frembudt sig, er Rigsdagen og Rigsdagens øverste Repræsentanter, Formændene, ved Hoffet blevne behandlede med alt det Hensyn til deres Stilling, som de paa nogen Maade kunne kræve. Den anden Side af Sagen, Forholdet til Klostrene, er jo Noget, som har en stor praktisk Betydning for de høieste Statsembedsmænd, og jeg kan derfor meget godt forstaa, at de have sat stor Pris paa, at det blev klarer, hvilken Stilling de i saa Henseende skulde indtage, og om det Privilegium, som tidligere paa Grund af deres Rang og Titel havde været dem tillagt, nu skulde fortsættes og bevares ved Hjælp af deres Embedsbrag og Titel. Men den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal kan løses, synes dog at være ganske anderledes simpel og let, naar man overlader det til Regjeringen selv at afgjøre, hvilke Embeder der for Fremtiden skulle nyde den Ret, som knytter sig til Stiftelser og Klostre, end naar man søger at indlemme alle bestaaende